

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1310/2014
25.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.Ђ. из Б., чији је пуномоћник Г.З., адвокат из Б., против туженог Ц. АД С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1372/13 од 29.01.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1372/13 од 29.01.2014. године и Другог основног суда у Београду П1 1014/10 од 21.04.2011. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 1014/10 од 21.04.2011. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду које је донело Акционарско друштво Ц. С. Б. бр. 119 од 30.03.2010. године као незаконито и да се тужени обавезе да га врати на рад на одговарајуће радно место и да му плати трошкове поступка. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1372/13 од 29.01.2014. године, потврђена је првостепена пресуда и одбијена као неоснована жалба тужиоца.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време по уговору о раду од 01.04.1998. године на радном месту помоћник радника у магацину готових производа. Тужиоцу је стављено на терет

да је 22.02.2010. године напустио своје радно место и производни погон у С. без разумно оправданих разлога и без одобрења његовог непосредног руководиоца Д.Н. или било ког другог претпостављеног, да о разлозима недоласка на своје радно место није обавестио своје руководиоце ни усмено ни писмено. Због оваквог понашања тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, а затим је донето решење о отказу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу законито и да нема услова за његов поништај.

Основано се у ревизији указује да су нижестепене пресуде захваћене повредом из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер су разлози за доношење одлуке контрадикторни.

У поступку пред нижестепеним судовима је утврђено да је тужилац радио на пословима помоћног радника у магацину готових производа. Пошто је тужилац инвалид III категорије због болести бронхијалне астме, није могао да ради на пословима стречовања. Критичног дана, непосредно претпостављени тужиоца му је усмено дао задатак да оде на стречовање готових производа. Тужилац је том приликом објаснио да није у могућности да обавља тај посао јер употребљава већу дозу лекова за астму још од претходне недеље што је последица рада на стречовању (велика прашина). Тада је непосредно претпостављени тужиоца рекао да може да буде у метро-паковању али да неће да му упише дневнице. Тај разговор је тужиоца узрујао због чега је он отишао до касете, скинуо радно одело, изашао на капију и отишао код лекара у С.. Претходно је био на боловању из здравствених разлога, али је прекинуо боловање 12.02.2010. године. Због тога, по јављању лекару дана 22.02.2010. године није могао да добије потврду о одсуству без здравствене комисије јер је већ у истом месецу био на боловању. Затим је отишао за упут на комисију која му је продужила боловање од 22.02.2010. до 26.02.2010. године. О свом здравственом стању обавестио је колегу Д.Б. кога је замолио да о томе обавести тужиоцевог непосредног руководиоца (саслушање тужиоца на рочишту одржаном 08.09.2010. године). По исказу сведока Б.Д. на рочишту одржаном 16.11.2010. године утврђено је да му се тужилац јавио и замолио га да пренесе овај догађај непосредном руководиоцу што је овај сведок и учинио.

С обзиром да је тужилац био на боловању до 26.02.2010. године, дакле и дана који му је стављен на терет да је учинио повреду радне дисциплине (22.02.2010. године), а ког дана је изашао са посла и јавио се доктору, нејасан је закључак нижестепених судова да је изостанак са посла тужиоца односно напуштање радног места било неоправдано. Како од ових околности зависи и правилна примена материјалног права, то ће првостепени суд у поновном поступку испитати (не)оправданост напуштања радног места тужиоца након чега ће донети одлуку о основаности тужбеног захтева, имајући у виду и одредбе чл. 180. став 3. и 183. тачка 1) Закона о раду.

На основу члана 406. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа

судија
Љубица Милутиновић,с.р.